

LBRIS

We know
books

centostihuri

vlad condrin toma

E I K O N

București, 2024

cuprins

I	6
II	8
III	10
IV	12
V	14
VI	16
VII	18
VIII	20
IX	22
X	24
XI	26
XII	28
XIII	30
XIV	32
XV	34
XVI	36
XVII	38
XVIII	40
XIX	42
XX	44
XXI	46
XXII	48
XXIII	50
XXIV	52
XXV	54
XXVI	56

XXVII	58
XXVIII	60
XXIX	62
XXX	64
XXXI	66
XXXII	68
XXXIII	70
XXXIV	72
XXXV	74
XXXVI	76
XXXVII	78
XXXVIII	80
XXXIX	82
XL	84
XLI	86
XLII	88
XLIII	90
XLIV	92
XLV	94
XLVI	96
XLVII	98
XLVIII	100
XLIX	102
L	104
LI	106
LII	108
LIII	110
LIV	112
LV	114
LVI	116
LVII	118
LVIII	120
LIX	122
LX	124
LXI	126
LXII	128
LXIII	130

We know

books	132
LXIV	134
LXV	136
LXVI	138
LXVII	140
LXVIII	142
LXIX	144
LXX	146
LXXI	148
LXXII	150
LXXIII	152
LXXIV	154
LXXV	156
LXXVI	158
LXXVII	160
LXXXVIII	162
LXXXIX	164
LXXX	166
LXXXI	168
LXXXII	170
LXXXIII	172
LXXXIV	174
LXXXV	176
LXXXVI	178
LXXXVII	180
LXXXVIII	182
LXXXIX	184
XC	186
XCI	188
XCII	190
XCIII	192
XCIV	194
XCV	196
XCVI	198
XCVII	200
XCVIII	202
XCIX	204
C	

|

două duhuri fără trup s-au ascuns în spatele măștilor noastre
în aer plutește parfumul de salvie

trec din întuneric în întuneric
forma îngerului mă arată cu degetul
vasul nu deosebește vinul bun de vinul rău

soarele mă străpunge din toate părțile
simfonia se reconstruiește
litera neagră se înmulțește se tipărește

am o pietricică în pantof ca și când aș fi scos din cutie mă spăl ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat ca un actor prost îmi așez palmele pe umerii tăi ca un fir de păianjen ca un fluture atras de lumină mă învârt în jurul limbii tale ca un pom care își clatină ramurile cad pe spate îmi pierd echilibrul îmi pierd speranța calc pe un cui îmi execut cu pasiune lucrarea capul căzut pe umăr arată ora trei ceea ce văd nu e real rezemat de zidul fațadei mai trag o gură din aburul cald aș fi în stare să mănânc zile la rând cercetez locul de la marginea pădurii mângâindu-mi pleoapele cerșetorul a adormit cu mâna încovoiată cerul se boltește deasupra capului meu și mă trage de limbă copleșit de tenebre nu aparțin acestei lumi cineva mi se adresează ciobită lampa atârânănd deasupra mesei nu înțelege nimic din ceea ce vorbesc ciocnindu-mă la fiecare pas de ceva las urme de pași pe albia râului scap cartea din mână mă opresc și mă uit în oglindă schițez un gest cu mâna dreaptă confuzia simțurilor durează prea mult constat că opera mea seamănă în chip supărător cu o tânără franțuzoaică mă las pe spate în fotoliu cânt un cântec deocheat coroanele rotunde ale merilor îmi stăruie încă pe limbă corolele florilor nu par a mai avea culoare ca albăstrelele în letargie covoarele sunt pătate uzate creanga de laur mi-a zdrobit capul creierul mi se topește sfârâind gura mea rostește un ultim cuvânt cu buzunarele pline de bomboane cu capul plin de idei îmi dau cu mâna prin păr cu capul puțin plecat cu coatele sprijinite de masă cu copertile întregi cu degetele lipite trag aer în piept îmi opresc respirația ca un automat

oamenii ies din case cu ghetele ude
cupolele se înalță cu ușurința nepăsătoare a unei cortine de teatru

pescărușii zboară pe deasupra rochiei albe
cu ochi încordați îi urmăresc părul desfăcut

construiesc în taină o cetate
prefac munții în pietricele

ochii ei sunt litere sfinte

oamenii ies din case cu ghetele ude cu brațele desfăcute cu litere de-o șchioapă marile senzații ale acestei lumi apar pe prima pagină cu mâinile căzute îmbrăcat în alb mă sprijin pe umărul tău cu mâinile goale cu părul întunecat cu mâinile înfundate în buzunare bat câmpii deodată roata se oprește cu o batistă udă pe frunte cu o carte în mână tăcut ridic din sprâncene cu o înfățișare monahală îmi arată drumul fără să scoată o vorbă cu o pătură pe umeri cu o voință de fier stă la celălalt capăt al firului și vrea să vorbească cu mine cu ochi încordați îi urmăresc părul desfăcut mă prind în joc mănânc așezat pe saltea cu brațele prinse împrejurul coarnelor animalului cu părul blond construiesc în taină o cetate cu părul negru cu fața palidă sub gheață cu pas întins înăbușindu-mi cu greu răsul cu pași grăbiți cu pescărușii zburând pe deasupra capului cu privirea pierdută în gol prefac munții în pietricele cu violoncelul între picioare deasupra rochiei albe muzica de pian prinde viață culcat în pat mă gândesc la ea întorc imediat capul schimb subiectul cupolele se înalță cu ușurința nepăsătoare a unei cortine de teatru cuprins de deznădejde asfixiat de atâta aer prefabricat devin invizibil curajul m-a cam lăsat am încuiat ușa curăț cartofi nu scot nicio vorbă îmi fac de lucru curge apa prin acoperiș cuvântul mormăie își schimbă locul la întâmplare ridicând prea multe probleme cu brațele ridicate și palmele întinse a rugă dând semnificativ din mână dau cu biciul mă întipăresc în mințile oamenilor dau fuga la fereastră dau perdeaua la o parte dau să mă scol nu-mi face bine să mă agit n-am dormit deloc

două cariatide
femei fără buze
una neagră și alta albă
își iau rămas bun de la mine

printre sfărâmături
haotica stare primordială
cuvinte pline de cerneală

ecoul se izbește de pereți chicotind în zadar
făpturi ciudate dansează în jurul meu
vântul îmi umflă hainele din când în când

flacăra mă ține treaz

de culoarea clapelor unui pian vechi de gâtul meu atârână un aparat de fotografiat de la dreapta la stânga soarele apune de la un minut la alt minut cu inima împăcată citesc și recitesc la umbra unui castan trupul ei acoperit cu iarbă și flori deasupra ochiului stâng un țipăt asurzitor deodată în creierul meu s-a petrecut ceva deodată mă ridic în capul oaselor deschid fereastra arunc hârtia fac un semn cu mâna deschid gura îmi dau silința să cânt mai tare îmi frec fața de obrazul ei simt izbitura în tot trupul desenez o prăpastie abruptă vântul îmi umflă hainele din când în când doresc să rămân singur mă fac alb ca varul două cariatide una neagră și alta albă își iau rămas bun de la mine două coloane de lemn două farfurii adânci un gust de frunze moarte o tocană de ficat cu cartofi duc la bun sfârșit ceea ce mi-am pus în gând duc mâna când la inimă când la gură lângă firidă se află o masă pe care îmi scriu scrisorile ecoul se izbește de pereți chicotind în zadar fac lungi plimbări seara prin centrul orașului fac mutre punând pe masă un pahar lovesc cu zgomot pardoseala fac pe bolnavul fac stânga împrejur încerc să mă stăpânesc fac tot ce pot cum pot mai bine fac un pas înapoi mă învârt în jurul fântânii sub razele lunii făpturi foarte ciudate dansând în jurul copacului plin de taine îmi retrag mâna fără nicio ezitare fără nicio șansă de scăpare din când în când le privesc femei fără buze cuvinte pline de cerneală fire de păianjen printre sfărâmaturi haotica stare primordială fire întunecate acoperite de un văl flacăra mă ține treaz ating pământul cu fruntea ochii ei sunt litere sfinte

IV

granița dintre zi și noapte
spintecată de o rază de soare
trece prin camera mea

sunt un om al studiului
șterg praful de pe rafturi

îmi beau cafeaua la măsuța din colț
îmi beau păhărelul de rom
îmi citesc poeziile la repezeală
îmi fac loc printre colile albe de hârtie

fumul de țigară plutește neclintit
îmi înghit cuvintele cu sorbituri mici

constrâns de zeiță rup câteva flori
jucându-mă distrat cu sepalele

trec printr-o metamorfoză ciudată

fragmentele se potrivesc minunat se îmbină de la sine frânturi de dialoguri îmi stau pe limbă frânturi de fraze în limbi străine frază cu frază pe sub poarta arcuită ca o rândunică fruct ros de viermi împodobit cu ornamente pompoase îmi cânt micile prezențe acoperișurile caselor cu fusta mototolită asemenea unui stol de păsări gândurile murdare țâșnesc din mintea mea stau la masă în cameră toată ziua găsesc mai multă satisfacție în această îmbinare de neputințe artistice decât în plăcerile fizice am o revelație de natură estetică gesticulez violent ghemuit ca o molie glumesc și joc teatru granița dintre zi și noapte trece prin camera mea sunt un om al studiului gura nu se mai deschide gustul plăcut al prafului de pe cărți haloul de lumină spintecat de o rază de soare hârtie pentru scrisori petale de flori hora nebună se desfășoară într-un spațiu tot mai restrâns trec printr-o metamorfoză ciudată rătăcit sau ieșit dintr-o veche baladă îmbrăcat într-un veșmânt de dimineață îmbrățișez valul jucându-mă distrat cu sepalele îmi adun gândurile îmi amintesc de toate eșecurile mele șterg praful de pe rafturi sparg paharele îmi arunc în apă bucata de pâine îmi beau cafeaua la măsuța din colț reușesc să ies din timp îmi beau păhărelul de rom scriu ceva îmi citesc poeziile la repezeală chircit de zbucium mă împiedic în pantalonii prea lungi îmi fac doar jocul îmi fac loc printre colile albe de hârtie îmi fac plecăciunea și dispar îmi frământ mintea cu sângele clototindu-mi în creier constrâns de zeiță rup câteva flori fumul de țigară plutește neclintit îmi înghit cuvintele cu sorbituri mici

V

nu exist decât în teorie
în bibliotecă se află înrămate diplomele mele

îmi simt în palmă degetele subțiri și osoase

îmi pun în ordine colecția de fluturi
îmi răsucesc o țigară
încep să tușesc

singur și gol
mut surd orb
îmi lipesc fruntea de geam

anulez timpul cu ochii deschiși
mă afund într-o stare de irealitate

îmi trece prin cap un gând absurd
îmi zăgăvesc în câteva fraze sfârșitul

mă fac nevăzut

cu obraji ușor aprinși îmi lipsesc din nou fruntea de geam ca un copil singur și gol mut surd orb îmi lovesc capul de un zid de piatră îmi măsoar cuvintele cu o riglă în fiecare an îmi netezesc cu grijă pliurile mă ascund în pivniță îmi păstrez zâmbetul îmi păzesc comoara îmi pierd cumpătul îmi pierd cunoștința încep să tușesc îmi simt în palmă degetele subțiri și osoase îmi pun în ordine colecția de fluturi îmi răsucesc o țigară nu exist decât în teorie îmi schimb imediat expresia căutând butonul soneriei aud o mișcare în spatele meu îmi scot pălăria pun moneda în buzunar sprijinit de o scară îmi scot pipa decolorată de soare îmi scriu din când în când niște scrisori îmi scriu jurnalul îl iau cu mine peste tot descifrez ceva pe coperta lui îmi scutur mâna mă strecor prin deschizătura ușii îmi simt genunchii atât de moi mă pierd cu firea îmi simt gura uscată îmi smulg batista de la ochi mă afund într-o stare de irealitate anulez timpul cu ochii deschiși îmi țin banii în cele mai ascunse unghere îmi trece prin cap un gând absurd mă fac nevăzut cânt la pian îmi vărs tot focul îmi văd de treabă fără teamă îmi fac datoria îmi vine în minte ceva sălbatic îmi vine să mă strâng de gât îmi zugrăvesc în câteva fraze sfârșitul împachetat așa cum se cuvine clătinând tăcut din cap împănat cu bucățele de gheață mă scurg de-a valma împăturindu-mi șervețelul în bibliotecă se află înrămate diplomele mele în buzunar pietre de mare netede și turtite în buzunarul de la piept chibrituri în capela întunecoasă lumânări corpuri și oase mormane de hârtie cuvinte negândite